

Magtárlap

20050731

vasárnap 4.szám

A magyar szókinés

A magyar nyelvnek nincs párja a világon. A finnugor nyelvcsaládhoz fűzik rokoni szálak, de még ezer más nyelvvel is kapcsolatba hozzák.

Egy biztos csak, ha egy külföldi megtanul finnül, ugyanúgy francot se ért a magyar nyelvből, mintha angolul, spanyolul vagy kirgizül tanulna. Ezt a bábeli zűrzavart próbálta eloszlatni kisebb-nagyobb sikerrel Varga Csaba, a kapolcsi Csigaházban.

Zseniális időérzéssel megáldott egyén módjára, már háromnegyed órával a kezdés előtt odaértem a Csigaházhoz, ahol csak pár ember lézengett. Ki az érdeklődéstől vezérelve, ki a sörtől. Sebaj, lehuppantam az első árnyékban lévő asztalhoz és intenzíven unatkozni kezdtem háromnegyed órán keresztül. Heves unalmamban észrevettem egy talpig fehérben lévő, ősz szakállú és hajú urat, aki valamit rajzolgatott egy könyv első oldalára, miközben a vele szemben ülő könyvtulajdonos férfi az egekig ajnározta. A könyv címe: „A magyar szókinés titka”. Egy isteni sugallat hatására belelapoztam a programfüzetbe és meglepetten vettem észre, hogy az ilyen címen meghirdetett eseményen veszek részt és valószínűleg az ősz úriember nem egy extravagáns rajzművész, aki könyvek borítóin éli ki művészi vágyait, hanem maga az író és az esemény előadója, Varga Csaba.

Mire ezt a bonyolult gondolatsort megfogalmaztam amúgy sem az elmékedéshez szokott fejemben, addigra már el is kezdődött a műsor, ahova egész szép számban érkeztek érdeklődők. A nyelvész egy szocreál stílusú asztal mögött ült, amin egy szocreál kendő csücsült és azon szocreál dísz tárgyak ékeskedtek. A előadás számomra „in medias res”-ként kezdődött, mert már az első két állításnál elvesztettem a fonalat, és valahol ott kapcsolódtam be, hogy a „bog” szónak mi köze van a „boka”, illetve a „bugyogó” szóhoz. Ezután újabb üresjárat következett, és valahogy kikötötünk az ógörög nyelvnél, ahol az „eugenész” szó egyenlő az „egyenes” szóval.

Egy órán keresztül csak sorolta a rokoni szavakat, amiket más kultúrák tőlünk vettek át. Az ilyesféle fejtágítás után azt a konzekvenciát vontam le, vagyis inkább beszéltek belém, hogy a magyar nyelv az összes európai nyelv őse, és mi vagyunk a non plus ultra.

Sajó Dávid

"NEM BÜNTETNI AKAROK, HANEM TISZTÍTANI!"

Amikor reggel megkaptam szerkesztőmtől mai témámat, meg sem fordult a fejemben, hogy Szőke Andrással fogok beszélgetni. Csupán annyit tudtam, hogy Dörögd nyolcszáz éve a program neve, és, hogy az Ősök házában van. Megérkeztem, és nyomban megkérdeztem egy hölgyet, hogy merre találok a „Dörögd nyolcszáz évét”. – Itt van a könyv a pulton – mutatott Szőke András könyvére. Ahogy elkezdtem nézegetni, nagy szerencsémre megérkezett Szőke úr. Elmondtam, hogy cikket szeretnék írni a könyvről, mire azt a választ kaptam, hogy lapozgassam egy kicsit, aztán beszélgessünk.

Két szereplője van a könyvnek: Szőke, és a Gyerek. Szőke különböző családok történetét meséli el, illetve ezeken keresztül bemutatja Taliándörögd nyolcszáz évét. Az utolsó család történetét elolvastam. Löwensohnról szól. A könyv végén megkérdezi a Gyerek Szőkétől, hogy: „Milyen egyszerű üzeneted van?” Szőke: „Másutt, máshol is körbe kéne nézni...”

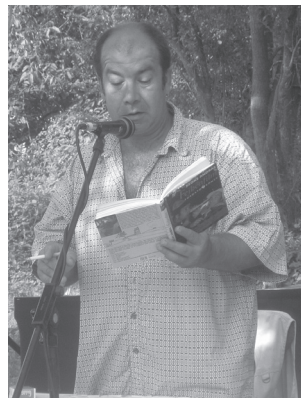
Ennél a mondatnál döbbsentem rá, hogy Szőke András imád információt szerezni, és azokat másokkal megosztani.

Leültem mellé az árnyékba, és megkérdeztem, hogy miért írta ezt a könyvet. „Taliándörögdön lakom, egy olyan házban, amely annak idején a Löwensohn család birtokában volt. Találtam számos tárgyat, és elkezdtem kutatni a család után. Addig-meddig, hogy 1944-gyel bezárólag, egy viszonylag teljes anyag volt a kezemben, én meg megírtam. Egyébként, én mindent kutatok...”

Többször elhangzott András szájából a múlt tiszteletének fontossága. Valahogy úgy fogalmazott, hogy „hová építkezünk még, ha nem ismerjük, kik laktak a földünkben”, mi a múltunk. Megkérdeztem Andrást, hogy zsidónak vallja-e magát, mire azt válaszolta: „Én nem tudom, hogy ki vagyok, de a kislány a dörögdi zsidó temetőben nem válogathatott. Mármint amelyiknek én tettem rendbe a sírját, mert én vagyok a zsidó temető gondnoka. A Mazsihisz pénzéből, meg egy maroknyi pesti zsidó diák szorgalmából helyrehoztuk a sírokat. Megtiszteltetésnek érzem, hogy részese lehettem. Pénteken délben összegyűlünk páran a temetőben, és reméljük, hogy sokáig megmaradnak majd ezek az emlékek.”

András elmesélte, hogy a szomszéd faluban géppisztollyal lőtték egy sírra. Kicsit bepárasodott a szeme, és azt mondta: „Nem büntetni akarok, hanem tisztítani. Az öröm, a zene, a tánc, rájuk is kell, hogy hasson, hiszen rezgések.”

Ekkor én is elérzékenyültem. Benyúltam a zsebembe, elővettem a kapellimet, rátettem András fejére, majd azt mondtam: „Jó ember vagy, örülök neked!”

Mysticum

A Malomsziget színes bazársorán túl található egyik kedvelt helyem, a patak melletti piciny színpad. Mikor megérkeztem a kellemes női társasággal, már gyülekeztek a népek a padokon és a fűben szerteszét, várva a beharangozott koncertet.

Az apró színpad dugig volt jobbnál jobb dobokkal és különleges ütőhangszerekkel, a dobok gazdái viszont sehol sem voltak.

Leheveredve a fűbe, folytattam a társalgást partneremmel, mivel a színpadon semmi sem történt.

Puskalövésekként törte meg a csendet a kongák misztikus hangja, a csupa színes öltözetű figura rákezdté, és nagyon úgy tűnt, hogy a doboknak nem lesz kegyelem.

Az együttes Afrika bennszülöttjei közé repítette el a közönséget, amely már a kezdésnél felpattant és önfeledt táncolásba kezdett. A törzsi dallamok hatására mindenki vonagló mozgásba kezdett.

Szem nem volt, ami követni tudta volna a dobosok kézmozdulatait, motollaként pörögtek.

A dobosokat nézve sokszor úgy tűnt, mintha teljesen improvizatív lenne a játékuk, olykor egymásra mosolyogtak, és csak úgy szívből játszottak volna.

Mint egy különleges madár éneke, úgy hasított bele a kongák dübögő hangja közé egy fuvola, amin egy gyönyörű lány játszott.

A zenei utazás így mintha Indiában folytatódott volna a fuvola érces hangjától, és csak repültünk tovább a világi zene hatalmas varázsszónyégen.

A közönség soraiban izzott a levegő, és mindenki ugrándozva élvezte az előadást.

A robbanásszerű kezdés után mesterien váltottak át egy kellemes, lassúbb ritmusra, ami nyugtató hatással volt a közönségre.

Különbféle csilingelő kis hangszerek is megcsendültek a dallamokban, amik külön zenei egzotikumként szolgáltak.

Az ősi dallamok között teljesen elvezszett az ember és szinte csak a zenének tudott élni.

Az amúgy is pörgős dobolás a végére még tovább fokozódott, és emberfeletti módon püfölték a kongákat, amiket már lassan a megsemmisülés fenyegetett.

Számomra hatalmas élményt nyújtott a játékuk, ami felért egy megtisztulással.

HITCHCOCK 300 MÉTER MEGÁLLÍTHATATLAN TEKERCS

Amikor úgy gondoltam, teljesen érett vagyok a thrillerekhez, és kinyílok kicsit a világra, végignéztem életem első ilyen alkotását. Beleszerettem a műfajba. Egy-két évvel később, minden hátsó szándék nélkül, unalmamban TV-újságot olvasva észrevettem a „Madarak” című filmét. Bekarikáztam. Tisztán emlékszem, fél óra sem telt bele, és anyukám ujjongva visított fel. Azt hittem, megjelentek az UFO-k és épp most csomagolják be a kis repülő csészealjukba...

Nem így történt.

Az elkövetkezendő jó pár perc azzal telt el, hogy anyu élménybeszámolót tartott. Namost ezzel csak az volt a gond, hogy nem lehetett eldönteni, pozitív vagy negatív értelemben fogta-e fel az élményt, de szerintem ő maga sem tudta. A „Madarak”-at tizenhét évesen láttam először, és élvezte állítólag, bár utána tíz évig nem mert húszméteres körzetben megközelíteni egyetlen ártatlan madarat sem.

A filmet, amit kinéztem, végül is nem Hitchcock rendezte. Utánzatnak készült. De azóta szerettem volna megnézni egy igazi, hamisítatlan Hitchcock-ot.

Éjfélre értünk Pulára. Odáig voltam meg vissza, hogy végre teljesül a vágyam. Mire észbe kaptam, kezdődött is a vetítés: A közel. Már csak attól féltem, nehogy csalódás érjen.

A film egyetlen beállításból készült, tehát vágás nélkül, valós időben, amit trükkös tekercs-cserékkel oldottak meg. A rendező első színes filmje, 1948-ból. És most, ötvenhét év múltán is lenyűgöz minket, a számítógép, a technika erős fejlődése után.

Egy hangosabb sikoly, majd elengedték a kötelet, ami egy férfi nyakán feszült. Még egy utolsó pillantást vetett gyilkosaira, majd elgyengült testét eleresztették.

Lassan megérkeztek a vendégek, elkezdődött a party. David meg ott, a komód mélyén, mindenféle lakat és zár nélkül tért örök nyugovóra. Meggyújtották felette a gyertyákat, majd megterítették a csirkéhez és pástétomhoz. Rajta ettek, rajta ittak, felette koccintottak. Már csak az volt kérdés, vajon sikerül-e „túlélni” az estét, lebukás nélkül...

Hitchcock műfajt alkotott. Az összes thriller az ő műveire épül, mégsem tudott még hozzájuk hasonló csinálni senki. Nem is fog.

H i t c h c o c k
HITTEL

Kürti Ivett

„ Buvólni a padsorok „Kígyóit”

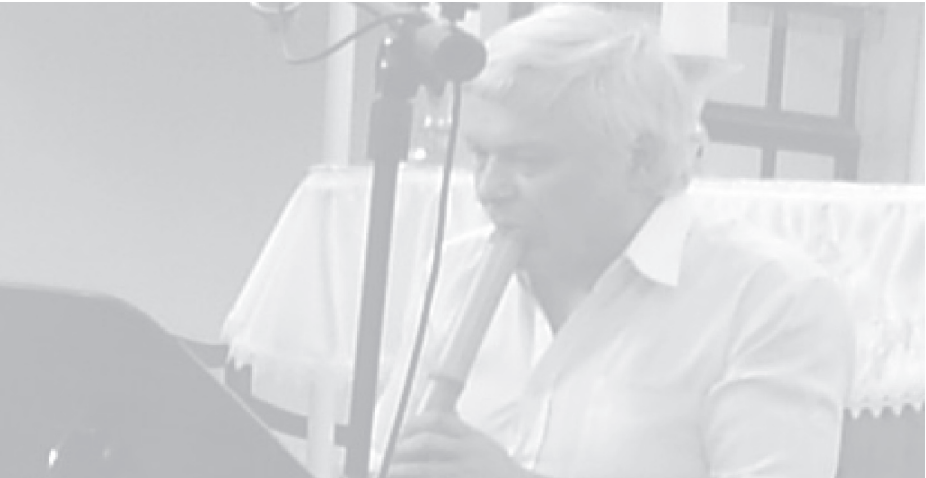
A Magtárlap újságírójaként főszerkesztőtől Pula templomának koncertjét kaptam témául. Őszintén szólva nem szeretem a templomokat. Szájamat húzva, előítéletekkel érkeztem meg a koncertre.

Nem is értem miért, talán a helyszínnel vannak kifogásaim, pedig az ajánlóban elektro-akusztikus zenéről beszéltek. Ami kecsesgató lehetne, hiszen az „elektro”-szó igencsak nyálcsorgatósan csalogató. Nos hát, kis tétovázás után léptem át a korhadt küszöbön, és gyorsan siettem végig, előre, a többiekhez, a kamerákhoz. Mindig zavarba hozott a templomok emelkedett hangulata. Ezért nem is szeretem őket. Megrohamoznak ott a bűnök.

Leültem gyorsan. Csendben akartam, de a kamera acél szarkofágját azért felrúgtam...egyre kellemetlenebbül éreztem magam a felháborodott tekintetű szempárok kereszttüzeiben.

Venter Izabella

Kijön egy szakállas úr, és mesél a sakuhacsiról, a hangszerről, ami következik. Matuz István fog rajta játszani, az EAR együttes egyik tagja. Japánban szerzett tudását és tapasztalatát felhasználva fogja lenyűgözni közönségét. Nemcsak külföldön, de Magyarországon is nagy ismertségre tett szert. A hangszer két filmben is megihlette az alkotókat. Eötvös Péter: Harakiri, és Faragó Béla: Négy lélegzet Usuinak című műveinek a sakuhacsi ad hangulatot. E filmek láttán kapott ihletet Láng István és Pintér Gyula, akik elektronikus zenei aláfestést adtak a sakuhacsi síró dalának.

Matuz István letámasztja térdén a bambusznádból készült, vastag és hosszú, fuvolyaszerű hangszert... elkezd vele játszani, és bővöli a padsorokban ülő „kígyókat”... Néha-néha társa is beszálltak fuvolával, közben elektronikus hangok nyögnek bele a fuvola vagy sakuhacsi énekébe. Amit kicsikartak ebből a sok különböző stílusú hangszerből, az lenyűgöző volt. A közönség kikerekedett szemmel meredt a hangszerre és az őt bővülő varázslóra. Aztán előlép a fuvolás, előtte a végtelen kottát kifeszíti két kottatartó közé. A szakállas úr elmondja, annyira gyors lesz a darab, hogy nem lesz ideje lapozni. Aztán elkezdett játszani, közben cuppant és hörgött alatta az elektronika.

Ezt a meglepő ötletet nem a modern kor tette valósággá, mint kiderült, az EAR együttes 14 éve ejti kábulatba a hallgatókat. Engem is igazából kábulatba ejtett, hiszen annyira el tudtam vonatkoztatni a templom hangulatától, hogy a könyöklőn álmodtam életem egyik legédesebb álmát.

Ha már elegend van az őseidből...

Ma reggel, amikor megpillantottam a programfüzetben ezt a programot, nagyon felkeltette az érdeklődésemet. Vicsesnek találtam ezt az egészet, hiszen többnyire a gyerekeknek tartanak fent megőrzőket, nem pedig a felnőtteknek. Úgy döntöttem, hogy meglesem, miről is szól ez az egész örület. Bepattantam az autóba, és meg sem álltam a dörögdi Civil Völgyig.

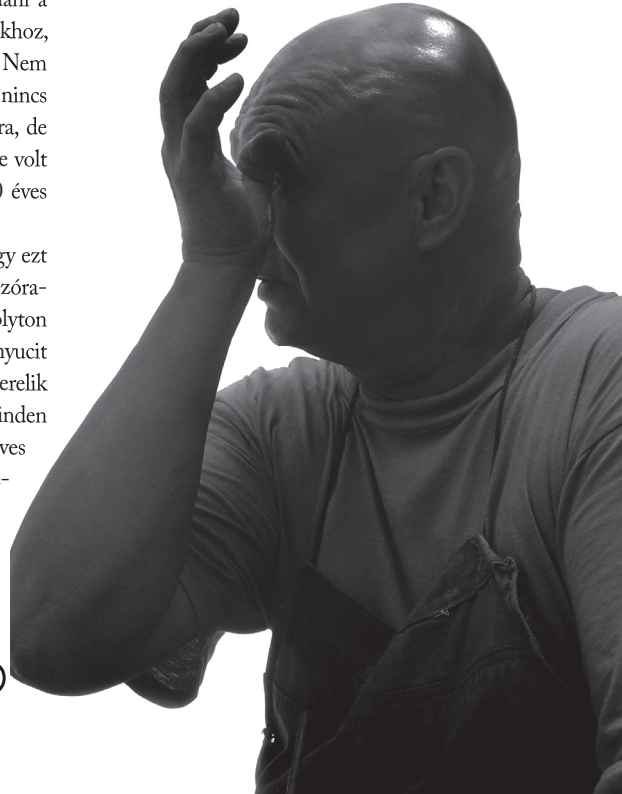
Amikor megérkeztem, már teljes lázban égetem, hogy kideríthessem, mit is csinálnak a felnőttek egy játszóházban. A program egy kis dombon volt, amin tömérdek kis stand állt. Ezekben a kis sátrakban foglalkoztak az öregekkel, akarom mondani a felnőttekkel. Mikor megérkeztem a standokhoz, nagyon meglepődtem, hiszen tömve voltak. Nem hittem a szememnek. Úgy gondoltam, hogy nincs olyan felnőtt, aki ellátogatna erre a programra, de nagyon nagyot tévedtem. Minden sátor tömve volt emberrel, a 30 éves szülőtől egészen a 70 éves nagyszülőig.

Miközben nézelődtem, kiderítettem, hogy ezt a programot pár fiatal találta ki, azért, hogy a szórakozni vágyó kamaszok nyakán ne lógjanak folyton az ősök. Ezért egy lehetőségük van: beadják anyucit és apucit a taliándörögdi megőrzőbe, ahol elterelik a figyelmüket különböző programokkal. Minden sátorban változatos feladatok várják a kedves szülőket. Lehet kosarat fenni, agyagozni, festgetni, palacsintát sütni és persze azt megenni. Én álmomban nem gondoltam volna, hogy ezek a programok ennyire lekötnek az idősebb korosztályt. Úgy éreztem ott magam,

mintha egy óvodában lennék, ahol a kisgyerekek belebújtak szüleik bőrébe. Tényleg olyanok voltak, mint a hatévesek Legjobban az agyagozást és a kosárfonást élvezték. Nagyon aranyosan néztek ki, miközben próbálták fonogatni a kosarakat, vagy éppen festgetni a kerámiákat.

Legjobban azt sajnáltam, hogy nem tudtam erről a programról hamarabb, mert akkor a hétvégre én is bedugtam volna a szüleimet megőrzésre. Szerintem nagyon kreatív ötlet volt ez a játszóház. Én minden fiatalnak csak ajánlani tudom, ha esetleg már nem tud mit kezdeni a szülőkkel. Kulcsszó: Taliándörögdi, felnőttek megőrzője.

Balázs Anna

Hogyan készül a rongybaba?

Amikor beléptem az udvarba, nagy nyüzsgés fogadott. Mindent megszálltak a kisebb gyerekek. A homokozót, a játékokat és a padokat. Az árnyékban egy talpalatnyi hely sem volt, ráadásul a rongybabakészítő asztal is a napon volt. De mit tehettem, elkezdtem beszélgetni a mesterrel, Csörögi Gáborral a taliándörögdi Óvodakertben.

-Mi a folyamata a babakészítésnek?

-Először megtöltünk egy rongydarabot valamilyen töltelékkel, ami általában gyapjú, de lehet vatta vagy rongy is. Ezt elkötjük, ez lesz a baba feje. Innen két irányba indulhatunk el. Készíthetünk pólyás vagy szoknyás babát. Az utóbbihoz el kell készítenünk a szoknyát. Vesszünk egy négyszög alakú anyagot, ezt négy részre hajtjuk, majd ollóval a csücsöknél kis lyukat vágunk. Ezek után a fejet hozzáillesztjük a ruhához, kendőt teszünk rá, aztán kész is a baba.

- Ezeknek a babáknak nincs arcuk. Miért van ez így?

- Már régóta készítik ezeket a játékokat, a kreativitás a lényeg, hogy a gyerek milyennek képzelet el a babát. Ha a baba arcára mosolygós fejet rajzol, akkor a baba csak mosolyogni tud, ha szomorú fejet, akkor meg nem tud nevetni.

- A gyerekek is könnyen boldogulnak a játék elkészítésével?

- Igen, mert ezek a babák varrás nélkül készülnek, csak könnyebb kötések vannak benne.

- Mekkora sikere van a gyerekek körében ennek a programnak?

- Eddig végig telt ház volt, már fél órája el kellett volna kezdenem a f játékok bemutatójának elkezdését, de még mindig sok az érdeklődő. Sőt, nem csak gyerekek, hanem felnőttek is el látogatnak ide.

- Ön miért ezt a foglalkozást választotta?

- Először is tetszettek a manuális dolgok, másodsor az apukámtól tanultam. Először csak a szabadidőmben foglalkoztam vele, majd ebből alakult ki a foglalkozásom.

- Hányadszor vannak itt a Művészetek Völgyén?

- Pár éve járunk ki ide, de tavaly óta a mellettünk álló könyvesstanddal érkeztem.

- Hol találhatjuk meg Önöket Völgyön kívül?

- Nyáron a Budai Várban vagyunk, télen a téli játékokon szoktunk még részt venni. Aki kíváncsi ránk, az megtalál minket.

A SERPENYŐS VITÉZ

Taliándörögden az Óvodakertben tartottak egy bábelőadást, ami Vitéz Lászlóról szólt. Egy kisfiú volt a főszereplő hangja, és két nő az egyéb szereplőké. A vitézen kívül szerepelt még a molnár, László inasa és a sátán.

Az elejét sajnos csak fél füllel hallottam az előadásnak, de mikor bekapcsolódtam, arról volt szó, hogy Vitéz László egyezséget köt a molnárral. Ez az egyezés abban állt, hogy ha László behordja a búzazsákokat a malomba, jutalmat kap. Egyszer már megegyeztek valamiben, de a molnár nem tartotta be az ígérését, csak ha László a második feladatot is teljesíti. Persze azt csak később említette, hogy a sátán védi a malmot, és nem léphet be senki. De ez Vitéz Lászlót nem tántoríthatta el a feladattól. Elindult. Rögtön találkozott is az ördöggel. Csúf kinézete volt, de László nem ijedt meg tőle, bátran küzdött... Előkapott egy serpenyőt és azzal kezdte ütni ellensége fejét. Az ördög hamar kifáradt, végül a színfalak mögé dőlt. Ez lezajlott még kétszer, de harmadszorra jött a sátán, egy hatalmas villával. Vitéz László próbált erős maradni, de nem bírta, így cselhez folyamodott. Úgy tett, mintha elkullogna, de hirtelen kikapta a sátán kezéből a vasvillát, és kétszeri próbálkozás után szíven szúrta. Így sikerült bevinnie a búzát a malomba. De a molnár másodszorra is becsapta - csak akkor hajlandó neki fizetni, ha eltünteti a tetemekeit. László hívta is az inasát, aki elcipelte az összes hullát a helyszínről... Így lett vége a mesének. Amit igazából én nem értek. Lehet, hogy ha látom az elejét, értem, miről szól, de így elég zavaros.

Mindenesetre a kicsik és szüleik tapsoltak. Úgy tűnt, tetszett nekik az előadás. Pedig szerintem a vége felé már alig kötötte le őket a műsor. Körülöttünk ugráltak, sírtak, bohóckodtak.

Ez a bábelőadás visszaidézte a gyerekkoromat. Emlékszem, hogy mikor még kicsi voltam, sokszor néztünk ilyen meséket a szüleimmel, és mindig élveztem. Talán akkor is, ha nem értettem. Jó volt újra a gyerekek közt ülni és élvezni a mesét. Ha a történet nem is, a zene megfogott. És a bábok hangja, azt nagyon eltalálták. Az a lényeg, hogy lekötötte egy ideig a gyerekek figyelmét. Elszórakoztatta őket. Hisz ez volt a cél.

Karangozó Rita

„Házöko”

Vigántpetenden az Öreg Iskola udvarában jártam ma. Itt egy „zöld” szervezet, a Független Ökológiai Központ termékbemutatóját néztem meg.

Belépésemkor kapásból belebotlottam egy ökoház falának mintadarabjába. Ezt a háztípust szénabálából, sár – mint tapasztóanyag – használatával építik. Na persze nem minden ilyen egyszerű. A háznak az alapja teljesen meg kell, hogy egyezzen a mai házak többségénél megtalálhatóval, azaz betonból kell lennie. Javasolt még két-három sor téglá felhúzása is, mielőtt elkezdjük ezt a speciális falfajtát építeni. Mint építési technika, ez az 1800-as években jelent meg Amerikában. Ebben az időszakban jelentek meg az első bálázógépek. A felépített falat vékony dróthálóval fogják össze, és ezután kerül majd rá a három centiméter vastag sárréteg. Vakolat erre már nem kerül, egy speciális festéssel festhetjük különböző színűre. Fontos, hogy az ily módon készülő házunkra nagy ereszt kerüljön, mert így megvédi a falat a túlzott nedvességfelvételtől.

A tévhittel ellentétben nehezen ég. Az égéshez, mint tudjuk, éghető anyag és oxigén kell, itt nincs oxigén, mivel egy

sárréteg borítja az egészet. Amerikai tűzbiztonsági szakértők két órán át vizsgálták, és a fal megfelelt a tűzfal-szabvány előírásainak, egyben maradt és nem dőlt össze. Volt olyan látogató, aki azt kérdezte, hogy egerek nem költöznek-e bele. A válasz nem volt. Magyarországon körülbelül húsz ilyen ház áll, és ezek egyikében sem tapasztaltak ilyesmit. A fal egyetleneg el-lensége a penészgomba. Ez ellen a megfelelő nyílászárók megválasztásával és rendszeres szellőztetéssel lehet védekezni.

Az ilyen típusú házakra hivatalos építési engedélyt is lehet már beszerezni. Sőt! Kell is. A házak várható élettartama száz év.

Bordás János

Megmenekült a Nap, a Hold és a csillagok

Előre szólok, hogy csak olyanok olvassák el eme cikket, akik nem félnek a sárkányoktól, boszorkányoktól és egyéb veszedelmes lényektől.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreg király, akinek volt három csodaszép lánya, akik boldogan éltek az öreg király udvarában. Egy szomorú nap azonban három nagyon rút sárkány támadta meg a várat, és elrabolta a király három lányát: a Napot, a Holdat, és a csillagokat. Sötétség költözött a király birodalmába, aki kétségbeesésében lányainak kezét és egész királyságát felajánlotta annak, aki kiszabadítja őket a sárkányok barlangjaiból. Sok jelentkező akadt, de egyikük sem tudott sikerrel megvívni a

sárkánnyal. Egyszer csak jelentkezett három testvér és felajánlották segítségüket a királynak. Az öreg természetesen elfogadta a segítséget, és a három fiú útnak indult a sárkányok barlangjai felé. A legkisebb fiú elment kiszabadítani a legkisebb lányt, a középső fiú a középső királykisasszonyt, a legidősebb fivér pedig a legidősebb királylányt. Mivel ez egy mese, természetesen mindhárman sikerrel jártak, és mikor visszatértek a városba, visszaköltözött velük a Nap, a Hold és a csillagok is. És a király a fiúk jutalmául igazságosan elosztotta közöttük birodalmát, és világraszóló lakodalmat tartottak.

Ma délután fél öttől Taliándörögdön a Me-seház társulat tagjai adták elő *Mezőszárnyasi* színdarabbá alakított történetét. Örömmel mentem el erre az előadásra, mert nagyon szeretem a bábozást. De mint kiderült, ennek semmi köze nem volt a bábozáshoz. Számomra nagyon szokatlan módon a gyerekeket is teljes mértékben bevonták az előadásba.

Az előadás közös énekléssel kezdődött, és aki nem tudta volna a szöveget, annak is megtanították szívesen. Ennek komoly szerepe volt az előadásban, mivel a későbbiek folyamán ezekkel a kis dalocskákkal csalogatták elő a sárkányokat, hogy megvívjanak velük. Aztán kértek

önként jelentkező kislányokat és számukra udvarhölgyeket, akiket egy nagyon ügyesen megrajzolt, és kartonlapból kivágott „kacsalábon forgó” kastélyba „zártak”. Természetesen a szerepüknek megfelelő színű kendőben. Majd vitézeket toboroztak, akiknek meg kellett vívniuk a sárkánnyal. Természetesen

csak három ifjú maradhatott, akikkel a sárkányok legyőzése után hatalmas lakodalmat tartottak. Felnőttek és gyerekek egyaránt örömmel táncoltak.

Nagyon meglepő volt, hogy mennyire vállalkozó kedvűek voltak a kicsik, és némelyikük profi színészként vívott a sárkányokkal. Ha gyerek lennék, én biztosan királylány akartam volna lenni.

„Jeles” kepek

Ezek távlatok, plasztikus, fényben és árnyékban ábrázolt házak, személyek, enteriőrök. Azonban ha csak ennyiről lenne szó, nem állnék le cikket írni róluk. Közelebbről nézve megannyi szabályos jelből állnak: betűkből, számokból és írásjelekből...

Vigántpetenden jártam, és egy unalmas, egyhangú kiállításra számítottam. Amikor beléptem, egy furcsa, gyerekrajznak tűnő alkotást figyeltem meg a falon. Pillantásomat továbbvetve egész jó képeket véltem felfedezni, és mivel ez a mozdulat megkövetelte, hogy közelebb menjek hozzájuk, meglepődtem. Apró, szabályos egyenesek, karikák, görbék összefolyása alkotta a műveket...

„A rajzolás az akaratomat változtatta meg. Ugyanis szeretném megmutatni, hogy mire vagyok képes így is. Az emberek csodálkoznak, hitetlenkednek, vagy megbecsülnek.”

Velok István az első, és szerintem jó darabig egyetlen ember, aki írógéppel rajzol. Tolókocsiban ülve, végtagjainak mozgását nehezen uralva talált rá erre a technikára, melyhez egyetlen ujját használja csupán. Pontosan tudja, milyen erővel kell lenyomni a billentyűket a megfelelő tónus eléréséhez, érzi mekkora szöggel kell elforgatni a papírt, vászont, hogy előnyös formában kerüljön rá a milliméteres jel, egy komplett tájképet, portrét ábrázolva. Alkotásai előrerajzolás nélkül készülnek, bármilyen tárgyi segítség nélkül (az írógépet és papírt leszámítva). És még tudnám sorolni, mitől olyan különlegesek...

A folyosó végéhez érve megakadt a szemem egy írógépen. Felette nagy betűk tájékoztattak (nem szó szerint) arról, hogy ITT lehetőség nyílik leégetni magad. Nekem például sikerült is, mondjuk szerencsémre pár méter távolságra nem volt tőlem épp senki. Hogy őszinte legyek, nem igazán voltam elégedett a teljesítményemmel, ugyanis a pálcikaemberkém második lábához érve begolyóztam.

Ha bárkiben megfordulna az a nehezen elképzelhető ötlet, hogy Velok István konkurenciájává váljon, vagy szívesen bebizonyítaná, hogy nem nagy cucc az Eiffel-tornyot icipici vonalakkból felépíteni, vegyen magához egy írógépet és egy fehér lapot. Gyenge idegzetűeknek nem ajánlom!

Impresszum

Főszerkesztő:

Kun Tamás
Szabados Péter

Korrektor:

Strasser Éva
Szilváry György Péter

Vezető Tanár:

Papp László

Fordítószerkesztő:

Bukovics Zoltán
Raffay Réka

A cikkeket írta, szerkesztették
és a fotókat készítettek:

Andrics Renáta
Bajtai Kitti Brigitta
Balázs Anna Mária
Balázs Kriszta
Bordás Gábor
Bödök Dalma
Karangózs Rita
Kürti Ivett
Ratiu Larisza Beatrix
Sajó David
Szabados Máté
Szabó Péter
Ujj Eszmerő Pál
Venter Izabella Zita

Szent László Gimnázium

2005